

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 4.

15. FEBRUAR 1934

6. ÅRGANG

Misjonen i Afrika og India.

Kinshasa den 21/12 33.

Kjære misjonsvenner!

Den som ikke er med mig, han er imot mig, og den som ikke samler med mig, han spreder. Lukas 11:23.

Disse alvorlige ord uttalte Jesus. Og derfor har det så stor verd. For han talte aldri et eneste ord som ikke var sant og rett. Det går ikke an for et menneske som har hørt Guds ord, å være neutral. Her finnes nok mennesker som vil dekke sig med det: jeg er ingenting. Men Jesus sier noe annet. Hvor det er godt at være med i den flokk som samler med Jesus. Ikke selv men med Jesus, og en dag skal vi arve med ham.

Sist dere hørte fra oss var vi på den store båten på vei til Afrika. Fredag morgen den 8. desember var vi i Lome, en meget vakker plass med store pene bygninger og palmetrær. Og her som på den forrige plass blev passagerer og bagasje heist på land i dertil innrettede kasser. Det er fordi at på disse steder er ingen havn, og Atlanterhavet stårrett inn på. Derfor er det alltid forbundet med fare å lande med båt.

Efter noen timer ophold fortsettes reisen til Kateno, hvor vi ankom den neste dag. Denne plass var meget lik den forrige og vi så ikke noe særlig nytt med undtagelse av at de menn som rodde båtene fra land og ut til skibet, satt alle på en side av båten og padlet, og for hvert tak de tok, sang de i kor: ar-r, ar-r.

Siden var vi inne på flere andre steder og kom så til Port-Gentil, hvor vi traff en ung mann

Fortsatt reisebrev fra br. Jens Glittenberg. — Hilsen fra str. Dagmar Jacobsen.

fra Horten. Han het R. Wogt Lorenzen, han var bestyrer på en hvalstasjon der nede. Jeg var med i hans motorbåt til byen og han hjalp meg med å få veksle noen pengene der.

Den 13. kom vi til Pointe-Noire, i franske Congo, hvor vi forlot skibet da det ikke skulle gåenger. Efter at vi hadde fått værelse på et hotell, gikk vi til stasjonen for å få vårt tai kartet, for det skulle gå med toget tidlig neste morgen. Men der var et farlig spetakkel: en masse varer og en mengde med sorte mennesker som skrekk og huilet for hver liten ting de skulle ta i. Men etter tre timers forlop var vi ført og mens jeg var henneg og betalte så Ruth til at våre kasser ble pent behandlet og satt ordentlig inn i vognen. Og det trengtes nok for de behandler ikke tojet videre pent.

Så gikk vi til hotellet for å sove den første natt i Afrika. Men det gikk därlig. Varmt var det, og ond lukt av sengetøyet og etterat lyset ble tatt opp mørket så tett som bare en tropen kan være, svettet rant og moskiteme sang rundt nettet og ønsket nok å komme innenfor, og under alt dette hørtes den monotone sang fra Atlanterhavets bolger som uavsladelig skyldet opover Afrikas strand. Tusen tanker krysset min hjerne. Men jeg var allikevel glad over å være i Afrika.

Endelig hørtes hanegal i det fjerne og jeg blev glad og tenkte: Nu kommer morgenen. Men hanen hadde nok forregnet sig, for den blev tynt igjen og jeg falt i

en urolig spvñ. — Det knakket på doren: det er morgen. Vi sto op og fikk frokost, gikk på toget kl. 7. Ved middagstider var vi i Woddi. Banen går ikke lengre enda, da en stor tunnell ikke er ferdig. Efter to timers rast gikk vi på bussen for å kjøre til Mandingo, hvor vi ankom kl. 6. Mestredelen av denne vei var vist gammel, for den var både smal og kroket og snoet sig som en kjempeplanse igjennem urkogen. Men den siste del av veien var slett og pen og gikk for det mest over bart lahd.

Vi stanset i Mandingo for natten, og neste morgen fortsatte vi fem kilometer med bussen til stasjonen, hvor vi tok toget til Bracaville, hvor vi ankom kl. 5 em. Vi hadde brukt ni timer på den strekningen. Vi hadde passert av Svenska Misjonsföbundets stasjoner, men det fikk vi rede på siden.

Vi kjørte op til den svenske misjon som er her. Det er Södergren fra Sverige som er bestyrer av den stasjonen. Vi ble vennlig mottatt, fikk mat og god sang for natten. Neste morgen kjørte han oss til stasjonen og fikk tak i vårt tai, og derfra til fergen som tok oss over floden til Belgisk Congo. Her fikk vi god hjelpe av misjonær Jönsson fra Sverige som har stasjon et stykke fra Bracaville, men var kommen over elven noen timer før oss. Nu måtte alt vårt tai gjennom tollen og vi måtte betale 340 franc. Nu fikk vi rede på at den første båt som går til Monghay går om otte dager.

Jönson kjørte med oss op til Union misjonshotell, hvor vi skulde få bo. Det er mr. Coxill fra England som bestyrer dette hus. Han gjorde alt det beste han kunne for oss. Men alt hvad man skal kjøre her ute er fryktelig dyrt, så vi er aldeles forsiktig. Være billetter herfra Kinshasa og til Manghay koster 33,50. Forholtet er at statens embedsmenn og funksjonærer her ute er så kolossal betalt at for dem er penger som sand. Men de som lite og engenting tjener får svært for det. Her i Kinshasa har de amerikanske og engelske baptister et stort arbeide. Søndag var vi til friluftsmøte, hvor ca. 300 av de innfødte var samlet. Det var en vakker forsamlings, og slik som de kunde synge. Jeg kunde ikke holde tårene tilbake. Ja Gud er god, han til alle både sorte og hvite skal få høre evangeliet, for Gud gjør ikke forskjell på folk. Der var også fra flere stammer, for der taltes til dem på tre språk. Ikke var vi også på møte og det store lokale var nesten fullt. Folket kom direkte fra arbeide og til møte. Efterpå var der sangovelse av 30 mann. Men du hvor det var vakkert. Ja det skal bli hørig himlen når sangen skal lyde som mange vannes lyd. Dere skal snart få høre fra oss igjen.

Vær på det beste hilset fra deres for Congos frelse

Ruth og Jens
Glittenberg.

N. E. Mission,
Banda U. P. India
den 4. des. 1933.

Kjære nædesokend og trofaste medarbeidere. Guds fred.

Det er mandag 4. desember. — Våknet tidlig til morgen i dag. Dette er jo vår beste arbeidstid og Djesodibai, Rosi og jeg går daglig ut med evangeliet. En dyp forunderlig fred og glede fyller min sjel i disse dage. Hører jo rykter om ulykke omkring mig. Men «Herren har slått leir for sitt hus». Inntil idag er ingen plakett kommet nær til mitt telt.

Jeg rullet teltvinduet op, kl. var ikke 6 enda, men jeg kunde se det snart vilde bli lyst så jeg skyndet meg op. — Djesodibai og lille John var nu også våkne og de gikk over til de kristnes hus mens jeg forblev i teltet for å rydde op litt inntil jeg hørte gamle Jacob ringe klokkene til bonn. Så gikk jeg også over til deres veranda og i en kort tid var alle de kristne samlet. Det var Benjamins tur til å lese et kapitel i Bibelen idag. Og vi sang sangen «Vi utsår seden om morgenen, middag og aften. Syngende skal vi være med i innhøstningen» så åpnet vi alle våre hjerter i bonn.

Efter at ha hatt vår morgente var nu Rosi, Djesodibai og jeg ferdig til å gå ut, kl. var nu 8. Vi gikk ned til byen og gikk over til en av utkantene. I en krok så vi noen huse som vi ikke hadde vært inne i. En tommermann satt på marken og arbeidet utenfor.

«Er det noen kvinner i dette hus? kan vi få gå inn til dem? spurte vi.

«Jo,» svarte han oss og vi gikk da inn en lang smal gang for å komme inn til det gårdsrum hvor

(Forts. 4. side.)

Hverdags-kristne.

Den eneste form for kristendom som duer idag til å stå prøven mot ondskapens åndehær og som er virkelig erobrende, er nettopp sann, levende kristendom i hverdagsdrakt.

Kristne som er nøyeregnende med sitt liv, med sine ord og fremfor alt med sitt indre hjerteliv — alt for Herrens ære og medmenneskenes frelse skyld. Dette gjelder i første rekke den som står i ledelsen av det kristelige arbeid, og som de ser på plattformen, i sangkoret, i musikklaget og på lederplassen.

Vi må finne plassen i lønnkammeret og den åpne bibel og beholde den, om vi ikke skal vanvære det navn vi representerer.

Talemåter og dyktighet ellers har lite verd. Vi gjennemskues og betraktes som religiøse skuespillere, om vi ikke har Guds hellig

And over oss! I vår realistiske og gjennemsiktige tid må der mer enn naturgaver og almindelig dyktighet til om vi ikke skal lide nederlag, skriver J. Daasvand i «Kineseren».

Den største forbryter.

Der døde i Amerika for noen år siden en mann, W. Jacoby, hvis fortid var så mørk, at han sannsynligvis engang var den største forbryter i Statene. Efter

mange år, fulls av laster og forbrytelser — i hvilken tid han var blitt utvist av sin fødeby med påbud om aldri å vende tilbake,

gjentagne ganger jaget ut av hæren og en gang av marinen — var der en svirebror som drillet ham med å si, at han nok var bange for å gå til et misjonsmøte! Han gikk så med for å gjøre narr og spotte. Men der motte Gud ham, overbeviste ham om synd og dre

ham til Kristi kors for å få tilgivelse og bli frigjort. Han blev ingen lengre en av de mest hellige menn i Amerika.

I mange år var han medhjelper for dr. Torrey i Chicago. Dr. Torrey som har reist over hele verden og er kommet i forbindelse med forende kristne menn fra alle lande, sa at Jacoby uten undtagelse var den mest hellige og mest elskede mann han noen sinne hadde møtt!

Tenk på det! Kan det ikke tilskynne oss alle til å fullkomme betingelsene og gjøre forordning på kraften fra det høye, hvis vi ikke allerede har gjort det.

— Prins Bernadotte: — Jeg forstod ikke at for å lære å leve, må man først ha liv, og livet får man først ved troen.



I Mesterens fotspor.

En bmysjoner forteller:

«Jeg holdt på å gå op ad trappe til hans dør, da jeg hørte en stemme rope ovenfra: «Hjem der!»

«Det er mig,» svarte jeg.

«Hjem har sendt dig hit?» spurte der etter.

«Herren har sendt mig,» svarer jeg og fortsatte videre trappen op.

«Dersom Herren har sendt dig, så skal jeg sørge for at du kommer ned hurtigere enn han har sendt dig her op.»

MISJONS.RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonsens tjeneste.

Blader utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Ut kommer hver 1. og 15. i måneden. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løsasig 20 øre kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opspalte og betalinger skjer til ovenstående adr.

Mere alvor.

Efter «B. T.» tilstalte vi oss å ta et utdrag av en artikkel under ovenstående titel:

Vår tid er en alvorlig tid i mer enn en betydning.

Tidsanden drar i retning av stadiig videregående lettsinn. Og det som fra et kristelig standpunkt sett gjor tiden så alvorlig er blandt annet den kjensjerning at lettsinnet synes å trenge sig inn også blandt de kristne og til en viss grad fortrenge det alvor som gjor kristenlivet til en makt i samfunden. Det er snart sagt på mote å være religios, på samme tid som Kristi krav på et hellig liv tilsidelettes. Kristendommen må moderniseres, tilpasses etter vår tids tanker om religion. Det finnes en målbevisst tendens innen teologien, f. eks. til å fjerne fra Bibelen eller ialfall stempe som utrolig Skriften vidnesbyrd på helt vitale punkter. «Troen må være i harmoni med tildens tanker, sier man. Og «enr grunnvalene nedbrytes, hvad makter da den rettfærdige?» En utgånding er ved å finne sted, og det bærer mot en verdsligjørelse av åndelige verdier, et demonisk mullvarparbeide hvis mål er å undergrave det sanne kristelige alvor.

Lettsinnen har grepent en stor procent av vårt folk!

Her må vi som kristne være på vakt!

Smitten vil lett bre sig, og dessverre synes den allerede å ha grepet mange. Det merkes på klesdrakten og omgangstonen. Man merker det i mangelen på åndelig bonne-atmosfære i møter og sammenkomster. Man tar sitt kristenliv lett, tar det lett med hensyn til å være et eksempel for andre. Og de som da er helt verdslige, men dog ofte sekende, får en vammel smak i munnen når de en sjeldent gang blir formant til å soke Gud: De kristne er jo ikke bedre selv!

A, hvor her trenges et vekkerop, et kall til sterre alvor!

Nu er det imidlertid mange som forveksler alvor med tungsinn. Skal man være en alvorlig kristen så betyr det å være tungsindig, tenker man. Hvordan skal unge mennesker orke å være kristne, hvis det å være en sann kristen er ett og det samme som å gå rundt med et langt, alvorlig anselsung og vet at et slikt resonemang ligger så snublende nær. Og det vilde være berettiget, hvis det ikke var basert på en misforståelse.

Alvor betyr ikke tungsinn! Tungsinn er alvor uten glede. Men sant kristelig alvor er ikke gledeslos pessimisme, det viser

både Bibelen og erfaringen. Apostelen Paulus kunde i Filippenserbrevene tredje kapitets tiende vers tale om «kjennene kraften av hans opstandelse og samfundet med hans lidelse» — et uttrykk som er fullt av hellig alvor — men kunde dog i det følgende kapitets fjerde vers tale om glede, og at man alltid skulde glede seg! Og det er en talende kjensjegjerning at just de, som tar sin kristendom mest alvorlig, just de er det nettop som lodder dybbede i gudslivets gledeskilder, ennu idag!

Ingen kan som Den Hellig And spørre vårt sinn for det som er egnet til å utdype alvorlet i vår kristelige erfaring. Hans gjerning er blandt annet «overbevising» om synd, rettfærdighet og om dom. Joh. 16: 8. Overbevisse «verden», står det riktig nok, men hvis denne overbevisning ikke forblir i oss som kristne, har vi lett for å bli overfladiske og lettsindige. Intet bringer alvorlet inn over en, som dette å få se synet, hvordan den finnes i ens eget bryst, eller i verden omkring. Det bringer oss til å ty til Golgata — til å betrakte ham «som tok våre synder på sitt legeme op på treet» forat vi skal avde fra våre synder og leve for rettfærdigheten, han ved hvis sår vi er lægt. 1. Pet. 2: 24.

Når Anden fyller en sjel, blir Golgataverket levende som aldrifor, Kristi verk for oss, blir på en ny og herlig måte oplevet som et for jeget dende verk i oss. Sønderknusende, ydmykende. — Månn kjerner som aldrifor at Kristus tok vår sak på alvor, dødbringende alvor, og at vi intet mindre kan by ham igjen, enn et liv helt for ham.

Men den samme And virkelig gjør også Gudsriket innen i oss, det som består i rettfærdighet, fred og glede i den Hellig And, og den som heri tjener Kristus er velbehagelig for Gud og tekkelig for mennesker. Rom. 14: 17–18.

Hvilket underbart liv er ikke livet i Gud!

Når alvorlet får drevet lettsindigheten bort, får man til gjengjeld en glede dyp, sann og ekte. Og resultatet blir en sund, sann og salig kristendom.

Willy Rudolph.

Pressens makt.

Sytti artikler om kristendommen blev innyrkket i japanske aviser i 1932 som annonser og betalt for. Som et resultat kan nevnes, at den forening som hadde dette formål, fikk 2817 brever om å få vite mere angående kristendommen, og 217 personer vete om som er blitt kristne ved å lese disse artikler i de verdslige aviser.

Gud ber om vår svakhet.

Gud behøver ikke vår styrke. Han har selv kraft og mere enn nok. Hvad han ber om er vår svakhet. Han lengter etter å ta vår svakhet og bruke den som et redskap i sin maktige hånd. Paulus sier i 2. kor. 12, 9: Derfor vil jeg helst rose mig av min skrøplighet, forat Kristi kraft kan bo i mig. Skal vi ikke overlate vår svakhet til ham og motta hans kraft?

Spurgeon.

I den høiestes bolig.

Av J. A. Johannesson.

«Send ditt lys og din sannhet, i neske tar ikke imot det som holder Guds And til. Tankene kunde ikke arbeide mer og trett sank jeg ned, dypt ned for Guds åsyn, og med ett sukk fra dypt i mitt innerste hjerte utbrøt jeg: «Herre la mig se lys i ditt lys!»

Vinstokken plantet i muljjord, ikke på stenfjell. Grenen, som venmekost med stammen, har intet å gjøre med loven. Helt mitt innerste sjellevil var satt i bevegelse, for bildelet av vinstokken stod levende for mitt øye og ordene som jeg hadde hørt inne i vignarden lod ennu i mitt hjerte.

Fra barnsben var jeg opplært i den lutherske kirkes lære. Denne kirke har mange gode og gudfruktige menn, men den har også mange lærde personaliteter, som med ivr har gransket alle verdens lærersystemer og disse er kommet til det resultat: «Vårt system er det beste.» Fra dem blir det med stor bestemthet uttalt: «Den lutherske kirke har den reneste lære.» Dette blir gjen tatt så ofte at folk tilslist må tro det like fast som de tror på det der står i almanakken.

Jeg hadde hørt mange beromte prester: Schartanæser i Sverige, indre misjon i Danmark og ortodokse i Tyskland, men alle holdt de lovens hammer i sin hånd og de lot den falle tungt på deres tilhørere og hårdest på de skalledeisser. Disse gamle forstokkede syndere skulde nu ha en ordentlig omgang; de skulde jo vekkes, derfor blev loven pisk brukt med stor kraft og svøpseglene falt som en kold hagelbygn i høst, intill de mørke ønsker dukket sig dypt ned og blev ennu mer kolde og stive, og deres gamle stensherjter blev lik herdet stål. Jeg hadde også hørt enkelte predikanter fra andre menigheter: frikirken, frimisjonen o. a., men alle som jeg herte på den tid, hadde Moses fra Sinai med sig på talerstolen, og den største del av deres prediken var hentet fra stentavlene. Nu hadde jeg møtt en mann i vingården som sa: «Er vi grene på det sanne vintrie, da har vi intet å gjøre med loven.»

Ved mitt korte samvær med dennemann hadde jeg fått stor taktele for ham. Man forstod straks når man hørte ham, at det var ikke almindelig tillærte talemåter han forte. Det var heller ikke den tale som folk tiltegnet sig på et teologisk fakultet ved å høre noen høyt lærde professorers spekulativt forelesninger. Hans tanker var klare, hans argumenter logiske, hans sverd var skjæret i åndens skole og ordene trengte inn og satte hele det innerste sjellevil i dyp bevegelse. I all hans tale var der noe skarpt adskilende, men tillike noe velgjørende, som en lægende balsam fra Gilead. Hans sølvhvite hår og skjegg, hans lyse åsyn og gloden der lyste ut av hans klare øie, ja hele hans fysiognomi, minnet om en apostelskikkelse. Nøiaktig sådan hadde jeg alltid tenkt mig apostelen Johannes må ha sett ut.

Den kveld satt jeg lenge hensunken i dyp betraktnings for jeg vilde gjerne trenge inn i disse for mig hittil ukjente dybder i gudslivet, men jeg nådde ikke frem. Jeg oppdaget at det sjelelige men-

med klarere strimer enn middags sol selv i midtsommertimer, omgav mig. En vidunderlig stille fred fylte mitt innerste vesen, og alt i mig samlet sig i dette ene ord:

Nå d.e.

Vi må

ha bladet mere utbredt og numrere venner som selv er blitt opmuntret og velsignet ved å lese det hjelpe oss. Ta noen blade fast til losalg hver gang eller forsok å tegne noen nye abonnenter. Det lar sig sikkert gjøre, men det må et tiltak til.

Nok i livet og nok i døden.

Det fortelles om avdode kommandør Booth-Tucker at han engang hadde et møte i Chicago, og en mann trådte hen til ham og sa i alles påhør: «Booth-Tucker, det er lett for dig å tale slik om din kjærlighet til Jesus Kristus og hvad han er for dig; men hvis du som jeg hadde mistet din kone, og hvis du hadde mange barn, som sutrer og gråter etter sin mamma som dog aldri kommer tilbake, så skulle du nok komme på andre tanker, og ikke lenger komme med den slags temaer!»

Før dager etter mistet kommandoren sin høytbegavede hustru ved en jernbaneulykke. Hennes avsjelene legeme blev ført til Armeens hovedkvarter i Chicago, hvor bisettelsesgudstjenesten skulle finne sted. Det var først mange som talte. Så reiste Booth-Tucker sig og der, like ved den åpne kiste, idet han betraktet sin kjære hustrus, sine barns elskede mors ansikt, nu på denne side graven stivnet i doden. Efter et lite ophold sa han: «For noen dager siden mens jeg vidnet om min dyrebare Frelser, blev jeg tiltalt av en mann som sa mig, at hvis min hustru, mine barnsmor, var død, så ville nok ikke Jesus være tilstrekkelig for meg, når også mine barn begynte å gråte etter sin mor.

Hvis denne mann skulde være tilstede nu, så vil jeg herved atter få fastslå for ham at Jesus er meg nok.

Mitt hjerte bloder, det er knust! Men allikevel er det dog i dette hjerte en sang som Gud selv har lagt inn der. Og denne mannen jeg nevnte er her, vil jeg gjerne gjenta for ham at skjønt min hustru er død og mine barn er uten sin omme mor, så troster dog Kristus tross alt idag.»

Vedkommende mann var kommet til møtet. Han reiste sig, kom hen til kisten hvor han falt på kne og sa: «Hvis virkelig Jesus kan hjelpe og trøste således, så vil jeg overgi meg til ham. Han blev et Guds barn.

Feil i ekspedisjon

av bladet kan forekomme og bedes meldt fra. Det skal da bli rettet. Ved en forglemmelse er noen av byttebladene glemt bort forrige nr. De blev sendt sammen med nr. 3.

Du segner ikke under byrden dersom du ikke legger morgendagens byrder til dagens.

G. Mc. Donald,

fra «Betel». Elskede venner! Samtidig en abonnement.

Denne gangen så er ikke det en som blev sett til.

Det er ikke noe vi samnår i nord.

når vi samnår i se. Siste manden i sjel. Må Herrens arm til. Giv me.

Motta s.

På reiser. Eftersom

by på de

stelene o.

Så blev

troen o.

Ja sikkert.

Gud senker

forkynne han

det Priset v.

I høst

mig å festen i

sann g

Herren

forskjønne

Vi fin

fast til i han

blandt

Der

vilk. Det

idet jeg

som Det

lig lo de s Ja

en middag
idsommers ti-
En vidunderlig
itt innerste ve-
lant sig i det.

SPREDTE FELTER

Fra «Betel» i Balsfjord.

Elskede venner!

Samtidig som jeg sender oppgjøret for «Vinterheftene» og noen abonnementer, vil jeg benytte anledningen å sende noe om.

Denne gang vil vi ikke glemme å si eder hjertelig takk for gaven som ble sendt oss til jul. Herren vil komme eder ihu derfor.

Det er kjært for oss å se at noen vil minnes vårt arbeide også her i norden. Vi har det ved Guds nåde godt. Herren velsigner oss, når vi samles om hans ord, og en og annen tar imot og lar sig frelse. Siste sondag bad vi til Gud med en sjel. Mange er meget skeptiske av Herrens ånd, men vil ikke slippet sig til. Give Gud at de ville komme.

Motta så vår aller beste hilsener.

Eders i Kristus
Signe og Henrik
Eilertsen.

PÅ REISER.

Eftersom de nu drog ifra by til by på de dem å holde de bud og de love som var vedtatt av apostlene og de eldste i Jerusalem. Så blev da menigheten styrket i troen og vokste i tall for hver dag. Ap. gj. 16, 4—5.

Ja slik gikk Guds sak frem. Gud sendte sine tjener til å forkynne ordet og selv stadsfestet han det ved de medfølgende tegn. Priset være Gud. Halleluja.

I høst gav Gud anledning for mig å være med på jubileumsfesten i Drammen. Det var en sann glede å få se så mange av Herrens vidner. Ja Guds folk ifra forskjellige kanter.

Vi fikk erfare at Gud var trofast til sitt ord. Det vi er samlet i hans navn, der er han midt i blandt for å velsigne.

Derfra stod så kursen til Svelvik. Der blev det et langt ophold idet jeg blev der i 6 uker. I Svelvik er det en stabil venneklokk, som elsker Guds ord til friesel. Det erfares jo best av den som skal bære det frem. Det erfares som det står, det er saligere å gi enn å ta. Vennene her har et delig lokale som heter Karmel, hvor de samles for å ofre til Herren. Ja de har erfaret at den Gud som var på Elias tid er den samme Gud idag. Han svarer fremdeles med ald. Halleluja. Bodde hele tiden hos Voldens som står som eldste der, Ja det var sann hvile for både kropp og sjel, ti disse venner er av dem som ikke vet hvad godt dem skal få gjort for Herrens vidner. Gud velsigner dem for alt. Til jul stod så turen opever berglandet Telemarken. Heroppe bor det et folk som vander med sin Gud i hjertets opriktighet, så det er en oplevelse å få besøke dem engang iblandt. Jeg måtte beundre dem så flinke de var til å besøke møtene, når veier og føre tas i betenkning. Besøkte først Hjartdal hvor br. Opsal står som leder. En gammel prøvet stridsmann som har vært gjennem disse bygder med det frie evangelium i de første ti. Med ski over fjellene til de mest avsides dalstrøk. Ja han kunde fortelle ting så vi måtte gråte både av glede og medfølel-

se. Men slik går Herrens ord ut til folket. Halleluja. Gud velsigner den som legger sitt liv i arbeidet. Blev der i 3 uker og fikk ha mange herlige stunder sammen med vennerne. Derfra gikk turen til Sauland, her er det også en flokk Guds venner som har et bedehus å samles i. Br. Torbjørnsen står som leder her, han har stått i mange bauter. Så det er sannhet for hjertet når han sier: Aldri stod han mere enn når det gjalt. Jeg bor her hos Marie Haaga som blev gift med Torbjørnsens sønn, et riktig deilig hjem, som har åpnet sitt hus for Guds vidner. Ja det er herlig å få bare det budskap som er mektig til å løse fra synden.

Hjertelig hilsen fra eders lykligge brøder

H. M. O. G. R.

FRA SPANGEREID.

Det var nu vel 5 år siden jeg besøkte disse trakter, men først første turen herfra. Jeg blev særdeles godt mottatt av vennerne både her og på Svennevika og nu har vi på disse to steder hatt møter i tre uker hver eneste dag.

Der har vært åpen for ordet på den måte at mange har ønsket møtene for å høre Herrens ord. Vi har også hatt gleden av å lede noen særlig unge og fratallne til Jesus, syndernes venn og frelsesom har nåde nok for alle.

Her er på begge steder gode stabile frie forsamlinger og det er riktig velgjørende å merke den ivær og begjær der er etter vekkelse. Ja Gud hjelpe oss til at Rakels nedrop i åndelig henseende må fødes frem i oss alle: Gi mig barn eller jeg dor! Det er hverken treldom eller kjedets strev, men en viktig faktor for å holde frisk og sund både i forsamlingsliv og for hver enkelt. Disse steder er også vel kjent for sine mange gode stevner. Særlig påske- og pinsesamler skarer av mennesker og livet utfolder sig ved stranden slik som ved Jordan og ingen kjänner vel tallet på de mange br. Svennevika gjennom årene har dept på disse stevner. Rundt i kretsene holdes også mange småstevner og det gjør at det herlige frie evangelium får utbrede seg til dets fler og bedehuse bygges og hjerter og hjem åpnes. Slik iver i tjenesten er et godt eksempel til etterfølgelse for alt godt.

G. I. V. E. R. S. E. N.

MISJONSBELØP.

Innkommet i 1933 til misjonærne Signe Pedersen og Inga Johnsen, Peping, Kina: Fra Venner i Bakke, Flekkefjord kr. 25. Fra venner i Lunnen 20, fra venner på V. Skogsfjord, Mandal 32, ved Alfred Lie, Skotselv 25, ved B. Hansen, Lillestrem 15, fra venner i Minnesund 22, ved Anne Elkro, Gol 50, misj. Betel, Nettete 60, ved Alfred Lie, Skotselv 15, ved L. Haugrud, Drammen 25, fra Torbjørn Karlsen, Fjellvang, Vollen, Asker 50, ved Alfred Lie, Skotselv 18, fra G. N. Olsen, 12.50, N. N. K. 9, venner i Svaed Bedehus, Skiptvedt 80, Dagny & Johan Braathen 25, ved B. Hansen, Lillestrem 15, N. N. K. 9.75. Ruth Magnussen, Blaker Asyl 30, fra venner på Salem, Mjondalen 50, fra Arnesen, Oslo 50, Alfred Lie, Skotselv 22.50, H. Hansen, Lillestrem 30, venner i Ytre Enebakk 40.80. Fra Pinsevenner i Skiptvedt 50, fra venner Espeland st. 120, venner på Enebakknesset 47.50, G. J. Opsal, Hjartdal 30, Knut Neptstad, Komme pr. Mandal 10, venner i Minnesund 26, Th. Thorbjørnsen 20, Søsteringen i Betel, Volda, Sunnmør 30, ved Anne Elkro, Gol 50, ved Edv. Reisestuen, Minnesund 13, Alfred Lie, Skotselv 17, Bernh. Hansen, Charlottenlund 50, venner på Skogsfjord, Haggenvik 15, J. G. Lindman, Mjondalen 50, fra 2 sørst 25, Ruth Magnussen, Blakstad Asyl 20, fra forsamlingen Kungsgaten 22, Göteborg 100, Misj. Betel, Nøtterø 60, N. N. K. 10, venner i Bakke Sirnes 31, venner i Båstad

møtene og Gud arbeidet merkbart på deres hjerter.

Onsdag aften var jeg på Bedehuset i Kirkebygden, Hurum. Blev der i 8 dage. Søndag hadde vennefest og det var riktig mange venner fra Sætre med også. Evang. Wåtvik fra Oslo som virker i Hurum fortiden var også med og deltok. De hadde innstillet sitt møte på Klippen og sang.

Jeg fikk også anledning til å delta i et møte hos dem og det er jo altid godt når «brodre bor sammen». Det blev en god fest og mange opholdt Herren i vidnesbyrd og sang.

Brodrene Abrahamsen og Olsen fra Sætre og flere andre vidnet. Str. Hollen sang og vidnet. Horte flere sa, at det var en riktig velgjørende feststund. Tirsdag var det misjonsmøte for str. Dagmar Jacobsen på gården Inglingstad. — Tirsdag fikk jeg anledning til å komme til Sætre. Br. Falch virket der og vi hadde et godt møte. Onsdag hadde jeg bibeltime i Bedehuset, Hurum. Om Guds menighet, nådegaver og menighetsordning etter Guds ord. Forsøkte ved den nåde Gud gav å løse hvad ordet sier om disse ting. Det måtte jo bli ganske kort på grunn av emnets veldige innhold og tids begrensning. Torsdag var jeg att i Sætre og dette blev siste møte for denne tur. Fredag stod kursen hjem og det er en glede å stanse ved de forskjellige minner. Summen av alt blir takksigelse til Gud for all hans godhet. Steder og venner dukker frem og minnes med takknemlighet for alt godt.

G. I. V. E. R. S. E. N.

26, Alfred Lie, Skotselv 18, B. Hansen, Lillestrem 15.

Hvilke beløp etterhvert er tilstiltet sørstrene i checks på Peppings.

En hjertelig takk til hver enkelt giver. Gud velsigne eder og lønne eder for alle offre og bonner for misjonen. La det nye år finne oss like ivrige i arbeidet for sørstrene både med bønn og midler.

Med broderlig hilsen.

T. H. W. E. S. S. E. L.
p. t. kasserer.

Innkomne midler til misjonærne Ruth Pedersen og Ester Petersen, Suanhafu, Kina i året 1933: Fra misjonen i Heggedal kr. 410. Fra misjonen i Sande 100 fra Alfred Lie, Skotselv 164.50. Fra Paulsen Oslo 100, Math. Gran, Sande 50, Dagny og Johan Braathen 25, Velkomstfesten kr. 96.85. Innkommet ved Ruth og Ester 550. Kollekt ved misjonen i Oslo 715.13, hvilke beløp etterhvert dels er tilstiltet sørstrene mens de var i Kina og dels er tilstilt deres disposisjon etter hjemkomsten.

På misjonens vegne til hjertelig takk til hver enkelt giver. Gud velsigne og lønne eder for trofast arbeide og forbonner. Kjære venner! Kom misjonen og sørstrene fremdeles ihu i eders bønner og send inn midler når Gud minner eder herom.

Med broderlig hilsen
T. H. W. E. S. S. E. L.
Nordstrand st.

Kvitte til midler innkommet til de forsørte steder i 1933: En sørster L. A. M. Sætre kr. 10, gitt 5, gitt 3, br. Eriksen, Fitlvet 2, fra Misjonensresten 30. (For kvittert for i M-Rosten). De frie venner på Tofte 11. Tilsammen kr. 61.00.

Hjertelig takk for gavene. Beløpet er sendt til evangelist Karl Bryntesen, Telemark.

Undertegnede kan også fortsette å motta og videresende gaver til de evangelister som vil virke på forsørte steder, hvis noen vilde være med og yde til evangeliets utbredelse også der. Opgi gjerne hvem pengene skal sendes til.

Mange hilsener fra Thorleif K. Amundsen.

Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.

Fredrikstad: Hagmann Kristiansen, Kapellveien 8.

Halten: Elias Olsen, Elverhol, Berg.

Haugesund: Bolette Alfsen, Torvgaten 3.

Hobol: Hanna Rygge, Nygård.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mosterhamn: Chr. Storksen jr.

Mjondalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Helgerodgt.

Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Bleberg, Konowsgt. 21, III.

Rygge: Olav Gundersen, Huseby.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrid Abrehansen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømo: P. Johansen, Mågeroy.

Volda, Sunnmør: M. Stove.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingenget betales til ovenstående.

Derved spares porto.

Halden 30, ubenevnt sørster, Kongsving 200, venner i Sætre, Hurum 200, Søsteringen, Stavanger 46, str. Julie Eidet, Herre 10, venner i Sandefjord 50, Tils. kr. 1869.00. Hertil kommer saldo fra forrige år kr. 24.61, samt innvunne renter kr. 0.81. Tils. kr. 1944.42. I årets løp er utsendt til Desmond ialt kr. 1882.85. Balans og overført: Saldo 1. jan. 1934 kr. 61.57.

På spørk. Desmonds vegne vil jeg samtidig bringe en hjertelig takk til hver enkelt giver. Tross de vanskelige tider har mange, forstår jeg, bragt et offer og Gud vil rikelig velsigne igjen for dette. Tideine er også vanskelige derute i India, verre nu enn nogen sinne — omrent all støtte fra land som f. eks. De Forente Stater er ophørt, og våre venner, misjonærne trenger derfor også i fortsættelsen vår alles forbonner, sympati og pekunier støtte.

Hilsen med 2. kor. 9. 8.
Broderligst
Hardy Mossberg.

RETTEISE.

Vi har mottatt en rettelse av Fredhilssens annonse på 4. side som kom forsent. Det var julenummeret som var 16 sidig, el. 12. Det er det 8 sidig.

«MISJONS-RØSTEN» KOMMISSIONÆRER

Göteborg, Sverige: J. O. Ström.

Asklid: Henry Dahl.

Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.

Arendal: K. Iversen.

Aspedammen: Johan Nordgård.

Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.

Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.

Fredrikstad: Hagmann Kristiansen, Kapellveien 8.

Halten: Elias Olsen, Elverhol, Berg.

Haugesund: Bolette Alfsen, Torvgaten 3.

Hobol: Hanna Rygge, Nygård.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mosterhamn: Chr. Storksen jr.

Mjondalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Helgerodgt.

Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Bleberg, Konowsgt. 21, III.

Rygge: Olav Gundersen, Huseby.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrid Abrehansen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømo: P. Johansen, Mågeroy.

Volda, Sunnmør: M. Stove.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingenget betales til ovenstående.

Derved spares porto.

«Fredshilsen».

Fritt evangelisk blad.

Bladet utkommer hver måned, og fra 1. desember utkommer det i dobbelt 16-sidig format heftet. Prøv bladet et år. Abonnentpris kr. 3.00 pr. heft, kr. 1.50 pr. halvår. Bladet kan bestilles på alle landets postkontorer og Fredshilsens Forlag «Evangeliehuset», Osterhausgt. 1. Oslo.

Sangboken

„Evangelie Toner“ er utkommet i nytt oplag med 223 sanger i shirtingsbind. Pris kr. 0.50. Partier rabatt. Kan besilles i: Drammen: På møtene i Knoffs gt. 6. Herman Hermansen og jernbanemektekt Seversen, Jernbanen, Drammen.

I Oslo: Fredshilsens Forlag, «Evangeliehuset», Osterhausgt. 1, og på møtene i «Evangeliehuset». I Sarpsborg: «Misjons-Rosten».

Misjonen i Afrika og India.

(Forts. fra 1. side.)

kvinne var. Disse gange er meg ikke lave og da jeg ofte løfter hender for tidlig op før jeg et stok i min kork-hatt så den er næsten brukket. — Men der ikke satt tre kvinner og en liten pike — muhammedanere.

— A, missahib, for mange år siden var det en misjonær her og besøkte oss, men dere har vi aldri sett for. Er dere kommet for å bli? Stopp her og kom ofte og besøk oss. Det er så lite vi har fått høre.

En av dem kunde lese «urdus», så vi lovet å ha urdievangelier med neste gang. Så sang vi sangen for dem: «For å bevare ditt legeme friskt, skifter du klær og renser du dig. — Men for å bevare din ånd må ditt hjerte forvandles og renses.» — Jeg talte så litt til dem om den forlossning som er skjenket oss i Jesus og etter å ha sunget en annen sang, talte Djesodibai til dem. Djesodibai blir som regel kalt «Boa» (store soster) av oss her.

Kommet ut fra dette hjem stoppet vi utenfor det neste. På spørsmålet om vi kunde få komme inn her svarte en mann: nei, det er ingen kvinner her. — Men Boa hadde da allerede løftet sekken til side som hang for inngangen til dette hus og vi så en ung og en gammel kvinne derinne og vi fikk komme inn.

— Leser de vårt språk? spurte mannen da han så jeg åpnet min sangbok. Den unge kvinne holdt på å «vaske opp». Hun satt på mørken og gned alle messigkarnenerene med jord og siden skyttet dem i litt vann. Hun stoppet ikke med dette arbeide mens vi sang, men vi så hun lyttet allikevel etter hvert ord som blev sunget. Vi var heller ikke kommet langt i sangen før vi så de tre kvinner fra det første hus komme smygende inn med sitt «chadar» (slør) trukket tett for ansiktet; men kommet inn trakk de dette til side og satte sig ned ved våre fotter for å få høre mer.

Be for oss at de rette ord må gives oss til disse tørstende sjele. Kjenner mitt hjerte går ut til dette folk som er bundet i mørket. Må solopgangen fra det høye snart nå til Indias formørkede sjæle.

Fra dette hjem gikk vi bort over i mot en stor brønn hvor flere kvinner var og heiste opp vann. Litt lenger nede utenfor en jordhytte satt en syk gammel enke. Vi stoppet her og sang sangen «Jesu Mashu mero prane boljaija». De stoppet flere og hørte sangen, men gikk så med breddet henne. Vi hadde så en vel-

en gang til sin gjerning igjen. — To kvinner blev dog stående og så oss.

— Kan vi få komme til deres hjem, spurte Boa.

— Ja, og så fulgte vi etter dem. Utendørs en av disse jordhytter satte de da ut en liten seng til oss og her fikk vi en stor flokk både menn, kvinner og barn rundt oss. Boa talte først her, men måtte stoppe flere ganger, da det kom et lastetog like forbi der vi satt og det holdt på å gå frem og tilbake på linjen. Men endelig ble det stille og folket lyttet ivrig etter. — Det var utenfor bakerens hus vi satt og hadde døret sett det skidne jordhus som han baker i hadde døre nok sagt dere ikke hadde lyst på de bred. — Nei jeg baker også mitt eget brød selv, men da jeg ingen ovn har faller det litt vanskelig med steckningen. Vi steker dem under en sten.

Fra dette sted gikk vi nu tilbake der hvor den syke gamle kvinne satt. Boa vi må gi henne et ord om Jesus. — Jeg tror ikke hun hører oss eller forstår oss, svarte Boa.

Jeg satte mig likevel ned på marken ved siden av henne.

— Hvor lenge har du vært syk?

— Omkring et år. Når man er ung spar alle etter en, men gammel og syk da spor ingen etter en, sa hun.

I noen skidne filler satt hun der utenfor sin søns hus.

— Gamle mor, har du fred i ditt hjerte? var nu det neste spørsmål.

— A nei, nei, datter, hvorfra skulle jeg få fred?

Ved den náde Gud gav fremla vi dette ord for henne: «Kommer hit til mig alle I som strever og er besværete. Jeg vil gi eder hvile.» En stor flokk var nu samlet rundt oss igjen så på samme tid som denne gamle fikk høre om Jesus lyttet også de andre til. — A, at det må bli noen, ja mange av dem til evig liv.

Derfra gikk vi inn til markedspllassen for å besøke Loise, Boa, som har vært syk av feber i nesten 2 mndr. Nandija var nede og bad med henne en dag og hun er nu meget bedre, men hvor tynn hun var.

Tante, tante, det er så lenge siden jeg så dig, ropte hun og slo sine tynde arme omkring mig. Hjelp, hjelp, synes å trenge over alt her. Hun fortalte hvor underbart Jesus hadde åpenbart sig for henne under hennes sykdom. Og hun visste at han hadde helbredd henne. Vi hadde så en vel-

signet liten bonnestund sammen med Jesus ære må jeg også fortelle dere at han har vært så god imot mig i de siste dage med å gi mig litt mer midler enn akurat til det nødvendige, så jeg kunde få putte et par rupees i hennes hånd da vi forlot dem. Ja hun trengte det såre. Men godt å se «Herren hjelper sine.»

Ikke lengre enn en uke siden. Da jeg hadde fått reist teltet. Betalt Jacob, Nain, Rosi og Benjamin litt og handlet inn litt husholdningsvarer gikk jeg sukkende i mitt hjerte hjem fra markedsplassen. «Jesus, du ser jeg har barett og par rupees igjen nu og jeg kan vente julenkassen hver dag, hvad skal jeg få å løse den med? Kommet hjem, samme dag kom postbuddet med jernbaneetaten fra konsulen, men på samme tid som han rakte mig den så rakte han mig også et pengebrev fra Norge. Ja dere kare tro mitt hjerte blev fylt av takknemlighet over Herrens underbare ledelse og trofasthet.

Ja, fra Loise bai's hus gikk vi

veien om jernbanestasjonen og der stod kassen fra Norge. Det

var rs. 5—14—0 å betale for

frakten fra Bombay og hit og så

rs. 24—4—0 å sende til konsulen i Bombay som han hadde lagt ut.

Kl. var nu nesten ett, men vi

måtte ha kassen med oss til misjonsstasjonen. Bare kassen i sig

selv er en stor god gave. Tenk

hvor storartet den blir å ha å

pakke ned i når vi reiser ut i

kamp. Den er jo lavet så solid og

nydelig. Ja, venner dere skulde

nok ha likt å se oss idag da kassen

var åpnet. Alle de kristne her

både små og store stod omkring

den og så da den var åpnet og al-

les hjertar var fylt med takknemlighet til Herren for den store

kjærlighet som dere viste i dette.

De kristne gikk så til sine hus

men jeg pakket opp og begynte å

ordne litt med pakkene til de enkelte

som de skal få juleaften. —

A takknemligheten tåret rant

ofte ned av mine kinn i ettermid-

dag, over å motta alt dette gode,

pene til til de kristne og så alle

gavene, matvarene til mig selv.

Ja det blir nok jul for oss i Ban-

da nu. Må også Jesus åndelig vel-

sesse oss alle her.

A han skal rikelig velsigne alle

dere kjære venner hjemme. Å si

hjertelig takk, synes så li-

té, så altfor lite for det som dere

har gjort for at vi skal få en god

jul her. Men jeg vet Herrens ord

står fast. «Den som lesker andre,

han blir og selv lesket.» Så han

skal selv velsigne og rikelig lon-

ne den enkelte av eder.

Alle de kristne her hilser så

meget.

Så ønsker jeg eder alle et rikt

velsignal nytt år. Takk for all

hjelp og trofast samarbeide i det-

te år.

Og en hjertelig hilsen til eder

alle fra eders takknemlige sør-

ter i Herren

D a g m a r .**Til Misjons-Rosten.**

Sender kontingenent med takk for året som gikk. Ønsker Guds velsignelse over eders gjerning i året vi har begynt. Ennu er øet ikke slutt på Herrens velbehagei-ge år. Ennu frelses syndere både her hjemme og ute blandt alle folkeslag. Pris skje Gud!

Abonnent.**En begravelsespreken.**

Utdrag av en begravelsespreken av L. Linderoth, holdt 17.9.1873.

— Men inn i det torre og på all sann sjælefode uttomte land drog han. Han hadde det ikke godt her, han led vondt, og bedre har aldri noen hatt det i verdens tjeneste. Det hører ikke til å tale om alt det han gjorde i dette land, for det er både kjent, omtalt, bekjent, angret og fortalt i stor tytheit under fire øine, hans to slede og Jesu til milde sine.

Midlertid kunde han, Gud skje lov, ikke lengt trives i det fremmede land. Det blev tungt for ham å ha en frels i himmelen og dog ikke ha ham i hjertet, å ha bred og så gå og sulde borte. Det lod i hans sjel: Stå op og gå til din Far. Han stod op og gikk fra Norge, ja dere kare tro mitt hjerte blev fylt av takknemlighet over Herrens underbare ledelse og trofasthet.

Ja, fra Loise bai's hus gikk vi

veien om jernbanestasjonen og der

stod kassen fra Norge. Det

var rs. 5—14—0 å betale for

frakten fra Bombay og hit og så

rs. 24—4—0 å sende til konsulen

i Bombay som han hadde lagt ut.

Kl. var nu nesten ett, men vi

måtte ha kassen med oss til misjonsstasjonen. Bare kassen i sig

selv er en stor god gave. Tenk

hvor storartet den blir å ha å

pakke ned i når vi reiser ut i

kamp. Den er jo lavet så solid og

nydelig. Ja, venner dere skulde

nok ha likt å se oss idag da kassen

var åpnet. Alle de kristne her

både små og store stod omkring

den og så da den var åpnet og al-

les hjertar var fylt med takknemlighet til Herren for den store

kjærlighet som dere viste i dette.

De kristne gikk så til sine hus

men jeg pakket opp og begynte å

ordne litt med pakkene til de enkelte

som de skal få juleaften. —

A takknemligheten tåret rant

ofte ned av mine kinn i ettermid-

dag, over å motta alt dette gode,

pene til til de kristne og så alle

gavene, matvarene til mig selv.

Ja det blir nok jul for oss i Ban-

da nu. Må også Jesus åndelig vel-

sesse oss alle her.

A han skal rikelig velsigne alle

dere kjære venner hjemme. Å si

hjertelig takk, synes så li-

té, så altfor lite for det som dere

har gjort for at vi skal få en god

jul her. Men jeg vet Herrens ord

står fast. «Den som lesker andre,

han blir og selv lesket.» Så han

skal selv velsigne og rikelig lon-

ne den enkelte av eder.

Alle de kristne her hilser så

meget.

Så ønsker jeg eder alle et rikt

velsignal nytt år. Takk for all

hjelp og trofast samarbeide i det-

te år.

Og en hjertelig hilsen til eder

alle fra eders takknemlige sør-

ter i Herren

Henrik Johansen, Lovenskioldsvei,

Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSEN:

Constance Nostdal, Solheimsgt. 40,

Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:

Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Ber-

gen.

Den Norske Kongomisjon.

ALB. M. CHRISTIANSEN:

Erling Syvertsen, Danvik, Dram-

men.

levende vannkilder på Sinai fjell, gjorde sin tid bitter i Salomos forgård, ble en tjenestekvinnes sonn og tenkte at han skulle kjempe sig frem til himmelen med sin egen helligjorelse.

Dette gikk ikke, for det har aldri gått. Han fallt, stod op og falt pånytt. Han kjempet, men vant aldri. Han bad om trost og var dog trostlös. Han stred alvorlig, men blev seierslös inntil Gud i en lykkelig stund fikk vise ham hvor han tok feil, gi ham lys i evangeliet og si til ham: Du skal først til frelsenen som du er og siden blir det nok råd med stri- den mot synden.

Her sa djevelen nei. Det kan aldri gå tilbake slik. Man må pusse og rense sig først. Men Guds And sa ja. Det går an, for går ikke dette, så går intet an. Det gikk som det altid har gjort. Han tenkte vel i begynnelsen som alle vakte sjeler tenker: Skal tro om det hores i himmelen, at jeg roper. Jo det hores. For da han ennu var langt borte så hans far ham og han yndkede inerlig, og løp til og falt ham om halsen og kysset ham.»

K i n a.

F. O. SHRODER:

A. Toftner, Sofienbergsgt. 16, Oslo.

STR. DORUM og KARLSEN:

Janette Bru, Welhavensgt. 10, Oslo.

HELEGA LUNDEBY:

Jul. O. Lind, Moss.

RUTRUD PEDERSEN og ESTER PET- TERSEN:

Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD:

K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT:

Gerda Siveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:

Torolf Andersen, Schaeffersgt. 10, Oslo.

BERNHARD NILSEN:

Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN:

Leonore Johnsen, Brårvik pr.

Stabba.

A r g e n t i n a.

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sonstebø, Otterholdt, Bærum.

INGRID LØKKEN:

Skrederm. Olaf Andersen,

Schesestedsgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANSEN:

Ole Krogstad, Solli, Rælingen.

MARGIT HARALDSSEN:

Henrik Johansen, Lovenskioldsvei,

Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSEN:

Constance Nostdal, Solheimsgt. 40,

Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:

Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Ber-

gen.

DORTHEA KLEM:

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

F i n n m a r k.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

HENRIK EILERTSEN, «Betel», Stor-

steinnes, Balsfjord.

DEMONDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand.

Porsangerfjord.

DORTHEA KLEM:

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Hjem me værende misjonærer.

TOMINE EVENSTAD:

Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105,

Bergen.

DAGMAR ENGSTRØM:

O. Ekornnes, Jarveien 11, Lille-

aker.

PEDER EVENSTAD:

Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

Glommens trykkeri, Sarpsborg.